

СЛОНЪ И МЪНИЧЕ

Единъ слонъ и едно мъниче били приятели. Еднѣжъ мъничето рекло на слона:

- Много си голѣмъ.
- Много, — отвърналъ слонѣтъ.
- Стани по-малѣкъ.
- Защо?

— Да можемъ по-лесно да се разговаряме. Така много се измѣчвамъ. Трѣбва все да си вдигамъ главата, когато ти говоря, и вратѣтъ ме заболява. Пѣкъ и ти, когато ми говоришъ, сякашъ че гласѣтъ ти иде отъ небето.

Слонѣтъ се засмѣлъ на желанието на мъничето и попиталъ:

- А какъ мога да стана малѣкъ?
- Като почнешъ да ходишъ на колѣне.

— Добре, — съгласилъ се слонѣтъ и почналъ да ходи така, както искало мъничето. Сега двамата приятели наистина по-лесно се разговаряли, и вече не го заболявалъ вратѣтъ на мъничето. Но не се минало много време, и по колѣнетѣ на слона се появили рани. Той едва можелъ да пристѣпва. Ала търпѣлъ за угода на малкия си приятелъ.

Не щешъ ли, еднѣжъ се чулъ страшниятъ ревъ на единъ тигъръ. Уплашило се мъничето. Уплашилъ се и слонѣтъ.

- Вземи ме на гърба си и да бѣгаме.
- Качи се.

Мъничето се качило. Слонѣтъ се опиталъ да стане и да хукне, но краката му не го държали вече. Отъ колѣнетѣ течала кръвъ, и ранитѣ го болѣли.

- Тичай де!
- Не мога.
- Защо?
- Защото поиска да стана малѣкъ като тебе.

Докато се разправяли, тигърѣтъ се хвърлилъ върху слона и най-напредъ разкъсалъ мъничето. Тука свършва приказката.

С. Чилингировъ